

1. Ennek sikerülni kellett

Hajdúnánáson történt, jó hatvan évvel ezelőtt. Szülei állandó elfoglaltsága miatt, szinte mindennapos vendég volt nálunk az unokanővérem. Anyám felügyelt Manyira, aki ekkor ötéves forma lehetett. Igazi, tündérien cserfes, örökmozgó kis fruska volt, észveszejtő kis copfocskával a fejetetején! Nem hagyott semmit sem szó nélkül, mindenre kíváncsi volt, mint akkor is, amikor anyám rászólt:

- Készülj Manyikám, megyünk Póka Julihoz ruhát próbálni!
- ami újdonságként hathatott az unokanővéremnek, hiszen tisztában akart lenni a ruhapróbálás jelentésével, s azonnal rákérdezett:

- Ángyi! Mi az a ruhapróba?

Anyám sietett, ezért próbálta gyorsan összegezni a magyarázatát:

- Tudod kislányom, Juli néni ruhát varr nekem, s most elmegyünk felpróbálni. Megnézzük sikerült-e...

Ez hathatott, hiszen a kislány engedelmesen megfogta az ángya kezét, s elindultak együtt a ruhapróbára. Benyitottak, amikor Manyika formába lendült. Miután hangos csókolommal köszönt a tulajdonosnak, s annak válaszát meg sem várva, azonnal magához ragadta a szót:

- Te vagy az a Póka Juli?- kérdezte, mire a tulajdonos, kuncogva válaszolt:

- Én, Angyalom, de mondd csak, Te ki vagy, és miért jöttél? - a kuncogásból hamarosan vidám kacaj lett, hiszen az én cserfes kuzinom előjött a farbával:

- Manyi vagyok, és Sárka Ángyommal jöttünk hozzád:
SIKERÜLNI!

2. Nem csak "ENNYI"!

A ruhapróba után nem sokkal, már az utcán flangált az én kis unokanővérekém. Egyedül! A felnőtteknek feltűnhetett a boltból hazafelé serteperelő kis "aprószent", hiszen az egyik odament hozzá:

- Hová sietsz kislány? - amire azonnal jött a válasz: - Ángyiékhoz! - a kérdezőt nem győzhette ez meg, s tovább faggatódzott:

- Jó, jó! De hogy hívnak? - Unokanővérem ettől sem lett beszédesebb:

- Manyinak! - válaszolt, ami továbbra sem nyugtathatta meg a kérdezőt, aki nevetve próbálta megtudni családnevét is Manyikánknak, s tréfásan tovább érdeklődött:

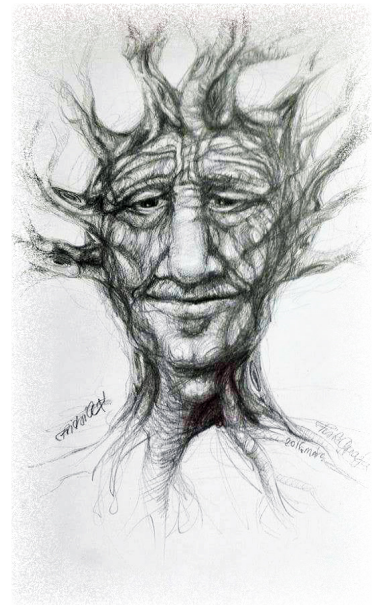
- Csak ennyi?- Na, ekkor jött talán a legmeglepőbb fordulat a kislány szájából:

- NEM CSAK ENNYI! OTTHON VANNAK MÉG SOKAN...

Mint a fa

*Kidőlt fatörzsek korhadt gerincén
Évgyűrűk ránca az emlékezet
Milyen volt egykor az égbe meredni
Érintve szinte a fellegeket*

*Nosztalgiaerdő lombkoronája
Hűvössé fonja a napsugarát
Erős gyökéren délcegen állva
Idézve régmúlt büszke nyarát*

A csend hangjai

*Mikor a csend beszél,
Azt nem hallja más;
Csak kinek szíve van,
Dobban, s mondja: Láss!*

*Mikor a csend mesél
Hallani s hinni kell:
Annak, ki emberként
Él; a csendjéért: éltivel*

TISZABURA HANGJA

Kiadja: Tiszabura Község Önkormányzata

szerkesztő: Kiss Sándor, Percze Miklós

NKÖM nyilvántartásba vételi száma: 2.24/786/2003

